

Kinds of Kindness

Direcció: Yorgos Lanthimos **Guió:** Efthymis Filippou, Yorgos Lanthimos **País:** Regne Unit
Durada: 163 min **Any:** 2024 **Gènere:** Comèdia negra **Interpretació:** Emma Stone, Jesse Plemons, Willem Dafoe, Margaret Qualley... **Música:** Thomas Newman **Fotografia:** Robbie Ryan **Distribuïdora:** The Walt Disney Company **Estrena a Espanya:** 28/06/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Faula en forma de tríptic que narra tres històries: la d'un home atrapat que intenta prendre les regnes de la seva pròpia vida; la d'un policia aterrit perquè la seva dona, que havia desaparegut al mar, ha tornat i sembla una altra persona; i la d'una dona decidida a trobar algú amb un do especial, destinat a convertir-se en un prodigiós líder espiritual. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Yorgos Lanthimos, Emma Stone i l'extravagància de la bondat (****)

El director de Pobres criatures torna amb el seu guionista de tota la vida per compondre, de nou de la mà d'Emma Stone, un tríptic desassossegant i cruel sobre el poder i les seves derives quotidianes

Advertia el filòsof sobre els perills de convertir la impotència en bondat, la baixesa en humilitat, la covardia en paciència. Ho feia per allò de denunciar no tant la hipocresia, que també, com la mandra. Tendim a donar per fet que les coses que brillen són apetibles i, a vegades, el que brilla és només per enlluernar o, pitjor encara, danyar la retina fins a la ceguesa. **Yorgos Lanthimos fa anys que discuteix al sentit comú precisament el seu sentit.** El seu cinema resulta tan incòmode com inquietant, anòmal en la seva voluntat d'irritar i incòmode pel que té de provocador sense més. Lanthimos milita en l'ocurrència perquè està convençut que allò que entenem per banal és qualsevol cosa menys, precisament, banal.

Kinds of Kindness juga a les contradiccions des del mateix títol. Les '*Formes de bondat*' (aquesta seria la traducció) que proposa i a les quals convida no deixen de ser un catàleg de perversions perfectament reconeixibles i amb noms de pila. I si la més evident de les crueltats no fos res més que l'expressió més alta d'afecte? I si no coneguéssim una altra llibertat que la d'estar encadenat? I si la fe fos simplement una conseqüència de la més rigorosa de les lògiques? I així. Sona tot ocorrent, trivial o arbitrari i, en efecte, es tracta d'això: de la reivindicació entusiasta del que és fútil davant del que és suposadament greu. **I si la bondat, la humilitat i la paciència, virtuts tan considerades, no van ser res més, com diria el filòsof, que les pomposes excuses dels impotents, els malvats i els covards?** I així.

El punt de partida ja per si mateix resulta inquietant. Per contradictori. Com si es negués a si mateix i després dels èxits encadenats de *La favorita* i *Pobres criatures*, el director recorre al seu guionista de sempre, **Efthymis Filippou**, no tant per tornar a si mateix com per recordar-se qui era abans de ser el que és. Aquest home, recordem-ho, és l'autor dels llibrets de *Canino*, *Alpes*, *Langosta* i, amb menció especial, *El sacrifici de un ciervo sagrado*. És a dir, de la seva mà ha sortit l'ideari d'un cinema entestat a construir un univers on els significats de les coses i les emocions apareixen sempre desplaçats. Els personatges reaccionen davant del que els envolta amb una consciència extrema. Cap de les seves accions no és producte de la rutina. Res no està donat. Tot el que passa, per esbojarrat i cruel que resulti, obeeix a un ritual pervers, però irrefutable. La idea és dotar de sentit (o sense sentit) mitjançant l'exhibició de les seves contradiccions més íntimes tot allò que en la quotidianitat del dia a dia no en té. O simplement passa desapercebut.

A **Kinds of Kindness**, el joc es repeteix. Ara són assumptes com el lliure albir (realment la llibertat és un bé desitjable?), la identitat (som sempre i de forma constant qui creiem que som?) i la fe (per què decidim creure en el que creiem?) els que es disseccionen. Fins i tot la sang. En el primer episodi, un executiu rep ordres del seu cap. **Quan qui mana i té el control decideixi deixar de fer-ho, el que advé no és l'emancipació sinó la desesperació.** Sol passar. En el segon, un policia viu desconsolat per la pèrdua de la seva dona en un accident. Quan aquesta última torni per sorpresa i contra tota lògica, sorgeix el dubte: És ella de veritat? És que algú pot ser sempre el mateix? I en el darrer, se segueix els passos a la creient d'una secta que, de sobte, no només creu, sinó que, a més, té raó. És a dir, la paradoxa de la fe innecessària o de la fe que no és fe per ser certa.

La pel·lícula és una faula en tres actes. Cadascun explica una història diferent sempre amb idèntics actors (bàsicament Emma Stone, Jesse Plemons, Willem Dafoe, Margaret Qualley i Hong Chau). Els uneix la forma rigorosament gèlida, l'ambient estranyament proper i, ja s'ha dit, l'elenc. Els uneix Lanthimos. Els separa, l'abisme que s'obre als seus peus. És a dir, els separa Lanthimos. **Kinds of Kindness** insisteix a col·locar èmuls de Bella Baxter davant la sorpresa d'un món que a la vigília creiem ordenat i assenyat, fins que, de sobte, tot es descol·loca. **La pel·lícula de gairebé tres hores avança per la pantalla com una exhalació a vegades hilarant, d'altres repulsiva i sempre convençuda que el cinema també pot ser el contrari del que sembla.** I si la bondat és simplement una extravagància cara que brilla?

Luis Martínez - elmundo.es